

ONZE PROBLEMEN

(Ingezonden)

Geachte Problemen-Redacteur.

Naar aanleiding van een zinsnede in het „Feuilleton” van de Juni-aflevering van ons Tijdschrift moet mij toch iets van het hart.

Volgens coll. R. W. Broekman zou de rubriek „Problemen” doodgebloed zijn. Is het coll. B. dan niet opgevallen dat er plotseling een inzinking is ontstaan na het verschijnen van het Dec. '47 nummer? Zou er geen verband kunnen bestaan tussen het probleem 4 en de onbarmhartige manier waarop de vragensteller werd afgemaakt door coll. B.? Ieder heeft zijn problemen en maakt fouten. Ons Tijdschrift zou ook op dit terrein opvoedend kunnen werken, maar: „c'est le ton qui fait le chanson.” Ik kan mij best voorstellen dat menig collega, die de hele dag in de praktijk ploetert en de studie niet bijhoudt, dingen die een ander vanzelfsprekend vindt over het hoofd ziet.

Aangezien schrijven mij niet al te best af gaat, hoop ik maar dat de redactie in dit kattedelletje geen reden vindt mij op een of andere manier af te maken. Mijn bedoeling is de collegae die zich mijschien hebben laten afschrikken, een hart onder de riem te steken en het er toch maar op te wagen met hun „Problemen” op de proppen te komen.

Met collegiale groeten,

C. J. M. H. GUIDDE

PECCAVI

Tijdens een debat in de Tweede Kamer heeft een afgevaardigde schertsend opgemerkt: „Als de Paus de wenkbrauwen fronst heeft de Kerk”.

Aan deze woorden moest ik onwillekeurig denken nadat ik de ontboezeming van collega Guddé had gelezen. Eén (ik geef toe) minder vriendelijke opmerking mijnerzijds zou voldoende zijn om aan 1500 Nederlandse tandartsen de vraagglust te benemen? De hemel beware mij voor een dusdanige autoriteit; ik zou niet bij machte zijn deze te dragen. Ik vertrouw dan ook dat mijn reactie niemand zal beletten om mij zijn probleem of problemen weer voor te leggen.

Mochten er niettemin collega's zijn die bescheidenlijk in hun schulp zijn gekropen, dan wil ik gaarne verklaren in het vervolg alle objectiviteit te zullen betrachten. De vraag, in probleem 4 vervat was, achteraf beschouwd, zo vreemd niet, maar hij vulde min of meer de functie van de druppel die een emmer doet overlopen. Er was toevallig een aantal „problemen” van ongeveer gelijke strekking, dat, naar ik meende, buiten het bestek viel.

Ik beloof mijn leven te zullen beteren en een open oog te hebben voor alle problemen en de daarin tot uiting komende zorgjes van iedere dag. Het woord is thans weer aan de lezers, die daarmee kunnen bewijzen dat coll. Guddé gelijk had om mij even tot de orde te roepen.

R. W. BROEKMAN